

Ikuinen sota

Metsästä kuului valtava karjaisu. Minä ja ystäväni juoksimme karjaisua kohti. Näin pitkän olennon jolla oli siivet, pitkä häntä ja suuret, terävät kynnet. Se oli lohikäärme. Valtava, vihreä lohikäärme. Otin esille miekkani ja ystäväni Conan otti hänen jousipyssynsä joka oli tehty hirven sarvesta. Lohikäärme huomasi minut ja syöksi tulta minua päin. Minä vältin tulen samaan aikaan kun Conan ampui kaksi nuolta jotka osuivat lohikäärmeen silmiin. Se tuli hulluksi kivusta ja alkoi piiskata ympärilleen suurella hännällään. Heitin miekkani joka leikkasi lohikäärmeeltä pään pois.

- Nuo lohikäärmeet ovat tosi ärsyttäviä. Ne tulevat aina ja häiritsevät, sanoi Conan.
- Minun mielestä on vain hauskaa kun saa tapella vähän, sanoin minä. Oho, olen unohtanut kertoa itsestäni. Nimeni on Azurl. Olen örkki. Meidän ulkonäkömme on ainoa joka erottaa meidät teistä. Meidän ihomme on vihreä. Meillä on piikkejä sormissa ja jaloissa. Silmämme ovat useimmiten punaiset.

Minulla on violetit silmät ja pitkä musta tukka. Conanilla on lyhyt valkoinen tukka joka on aika epätavallista örkeille.

Isäni on Azug Valloittaja. Hän on kylän päällikkö. Veljeni Bork on älykäs ja hänestä tulee päällikkö kun isäni on kuollut. Äitini on kuollut. Unelmani on tulla päälliköksi.

Kun tulin kylään näin saman vanhan näyn. Kymmeniä mökkejä jotka muodostivat ympyrän ja niitten keskellä oli rakennus suurempi kuin ne muut. Se oli rakennettu tammesta ja kaunistettu lohikäärmeensuomuilla ja ihmisten luilla. Kylä oli piilotettu metsään vaaroilta.

Yhtäkkiä pensaasta hyppäsi suuri harmaa susi.

- Wolf!!! Missä olet ollut? En ole nähnyt sinua moneen päivään, sanoin minä.
- Voff! vastasi Wolf.
Wolf on susi. Hän kävelee minne haluaa ja jää sinne moneksi päiväksi. Nyt olin vain iloinen että hän oli tullut takaisin. Sitten näin isäni. Hänellä oli yllään verenpunainen kaapu ja kultainen panssari. Tuntui niin kuin hänen keltaiset silmänsä näkivät lävitseni. Hänen vieressään seisoivat Bork. Borkin kaapu oli taivaansininen ja hänen miekkansa kimalteli auringon valossa. Isä tuli eteeni ja näytti aika vihaiselta.

- Azurl! Olen sanonut sinulle satoja kertoja että et saa mennä yksin taistelemaan lohikäärmeitä vastaan. Tämä koskee myös sinua Conan. Azurl, en halua menettää sinua niin kuin menetin äitisi, sanoi isä. Kun isä oli lähtenyt Bork tuli viereeni ja sanoi:
- Älä välitä. Hän on vain vihainen koska voitin hänet shakissa. Sen jälkeen menin sänkyyni ja nukahdin samalla sekunnilla.

- Ihmisiä metsätiellä! Ne yrittivät pyydystää minut! Missä on päällikkö! Juoksin ulos talosta. Ulkona seiso iisäni miekka kädessään.
- Azurl! Valmistaudu! Me mennään vastahyökkäykseen! karjui isä. Ihmiset ovat kamalia otuksia jotka inhoavat örkkejä. He veivät minulta äitini ja siksi inhoan heitä. Minä, isä, Bork, Conan ja kaksi metsästäjää istuimme piilossa. Me näimme kuinka joukko ritareita kanto i arkkua.
- Arkussa on kultaa, sanoi Bork.
- Mistä sinä sen tiedät? kysyin minä.
- Kuningas rakastaa kultaa. Näetkö miten monta vartijaa, ainakin viisitoista. Siinä on tuskin mansikoita. Nuoli lensi ilman halki ja osui lähellä olevaan oksaan. Me ryntäsimme ulos piilopaikastamme ja hyökkäsimme. Minä osuin ritaria päähän puumailallani. Muutaman minuutin päästä kaikki soturit makasivat pyörtyneinä maassa.
- Tapa ne, sanoi isä.
- Miksi? Me voitettiin jo. On ihan turhaa tappaa heitä, sanoin minä.
- Mitä nyt? Oletko yhtäkkiä heidän puolellaan? kysyi isä.
- En ole heidän puolellaan. Minun mielestä on vain turhaa tappaa heidät kun voitto on jo meillä. Inhoan ihmisiä mutta kuitenkin.
- Tapa ne, sanoi isä uudelleen. En ymmärtänyt miksi isä niin mielellään halusi tappaa heidät. Sen jälkeen oli vain suuri verilöyly.

Aamupalan jälkeen päätin mennä ja kysyä isältä miksi hän oli käyttäytynyt niin oudosti. Kun menin isän huoneen sisälle sain melkein sydänkohtauksen. Isän ruumis makasi kuolleena lattialla. Minä huusin ja kompuroin taaksepäin.

Bork astui huoneeseen.

- Miksi sinä...

Hän tuijotti isän ruumista. Hän vain tuijotti. Sitten hän kaatui polvilleen ja purskahti itkuun. Huomasin että isän selässä oli puukko. Vedin sen hänestä irti ja kävelin ulos talosta. Annoin Wolfin haistaa puukkoa koska ajattelin että hän silloin tuntisi murhaajan hajun. Wolf rupesi juoksemaan täyttä vauhtia metsään ja minä tulín perässä.

Minä juoksin, juoksin ja juoksin. En syönyt, en juonut, en nukkunut. Minä vaan juoksin. Minä aioin kostaa.

Kun pääsin ulos metsästä pääsin suurelle kukkaniitylle. Minä ja Wolf laskeuduimme hitaasti niitylle ja nukahdimme heti.

Istun niityllä ja ajattelen. Minä tapoin Azug Valloittajan. Hänen tyhmit lapset, Bork ja Azurl tulevat varmaan epäilemään että ihmiset tappoivat heidän isänsä. Toivon että minun kumppanini Örkikylästä onnistuu surmaamaan kuninkaan. Kun ihmiset näkevät että hän on örkki ne tulevat käymään sotaa örkkejä vastaan. Kumppanistani tulee päällikkö ja minusta tulee kuningas.

Heräsin siihen että Wolf murisi. Nousin ylös ja huomasin että muutaman metrin päässä seisoí mies. Murhaaja! Hyppäsin hänen kimppuunsa ja pakotin hänet maahan. Katsoin hänen naamaansa. Hänellä oli lyhyt musta parta, arpia kaikkialla ja silmät olivat ihan tyhjt. Tämän naaman olin nähnyt ennen. Kun olin kolme vuotta vanha näin tämän miehen murhaavan äitini. Muistan sen ihan niin kuin se olisi eilen. Oli yhdestoista sota ihmisten ja örkkien välillä. Minä, Bork ja äiti olimme piilossa. Mutta piilopaikka ei ollut tarpeeksi hyvä. Yksi sotilaista löysi meidät. Kun hän yritti tappaa Borkin, äiti hyppäsi väliin ja miekka osui häneen. Sotilas purskahti nauruun ja juoksi pois.

Ja nyt sama mies makasi edessäni.

- Muistatko minut? Miten isi ja äiti voivat? Kysyi hän suuri hymy kasvoillaan. Minä pyörriin. Kun heräsin niin mies oli jo poissa. Sama mies joka tappoi äitini tappoi myös isäni. Minä huusin. Huusin kivusta ja vihasta. Wolf karjui. Minä ja Wolf jatkoimme matkaa. Ihmisten kaupunki Élosa tuli näkyville. Pakotin Wolfin odottamaan ulkopuolella ettei hän purisi jotakuta. Itse laitoin viitan ja hupun päälle ettei kukaan tunnistaisi minua.

Kun kävelin Élosan kaduilla näin naureskelevia lapsia, myyjiä ja vanhoja miehiä jotka kertoivat tarinoita.

Illalla olin löytänyt sopivan nukkumapaikan muutaman laatikon takana. Ajattelin mitä olin nähnyt. Nämä lapset eivät mitenkään pysty olemaan pahoja. Ihmiset näyttävät elävän samalla tavalla kun me örkit. Entä jos kaikki jota me ollaan luultu ihmisistä on väärin. Nämä lapset eivät ole satuttaneet minua, eivätkä myyjät, eivätkä tarinankertojat. Ainoa ihminen joka on ikinä satuttanut minua on mies joka tappoi vanhempani. Mutta isä ja muut kylässä sanoivat että ihmiset ovat pahoja. Minun pitää joka tapauksessa löytää murhaaja huomenna.

Kun heräsin näytti olevan jonkinlaiset juhlat. Naiset ja lapset juoksivat tiellä ja heiluttivat punaisia lippuja ja miehet kumartuivat. Sitten kuulin trumpetteja ja äänen joka sanoi:

- Kumartukaa meidän rakkaalle kuninkaalle Arthur Rautakilvelle. Miehet nousivat pystyyn ja hurrasivat, lapset nauroivat ja naiset taputtivat. Sitten näin kuninkaan. Hänellä oli yllään hopeaviitta ja kultainen kruunu joka oli koristeltu omenan kokoisilla timanteilla. Hänellä oli punainen parta ja kristallinvihreät silmät. Hänen huulillaan oli suuri hymy.
- Kiitos, kiitos rakkaat ihmiset. Tämä maa ei olisi mitään ilman teitä, sanoi kuningas. Ihmisjoukko hurrasi ja taputti entistä kovemmin. Mutta yhtäkkiä nuoli lensi ilman halki ja osui kuningasta suoraan sydämeen. Kaikki kääntyivät siihen suuntaan mistä nuoli tuli. Siellä seisoivat vaalean tukkainen örkki jolla oli hirven sarvesta tehty jousi. Siellä seisoivat Conan. Kuninkaan vartijat vetivät aseensa ja hyökkäsivät Conanin kimppuun. Mutta kohta he makasivat kuolleena maassa ja niistä pilkkotti Conanin nuolet. Kaikki ihmiset rupesivat juoksemaan ympäri peloissaan. Conan! Mitä hän teki täällä ja miksi hän tappoi kuninkaan? Kuninkaan vartijat astuivat hevostensa selkiin ja ratsastivat hänen peräänsä.

Kompastuin taaksepäin ja viittani irtosi. Koko ihmisjoukko kääntyi ympäri ja näki että olin örkki.

- Örkki! Toinen Örkki!
- Hän on varmaan salaliitossa kuninkaan murhaajan kanssa!
- Napatkaa hänet ja polttakaa hänet!

Ymmärsin että oli aika paeta. Mutta kaupunkilaiset olivat piirittäneet minut ja lähestyivät veitset käsissään. Vihelsin. Wolf tuli juosten täyttämään vauhtia minua kohti ja murisi ihmisille. Sitten me juoksimme ulos kaupungista ja piilouduimme kaivantoon. Nyt minä en enää välittänyt

murhaajasta. Nyt minä halusin löytää Conanin. Wolf tunsi jo Conanin hajun ennestään niin me emme tarvinneet esinettä. Kun olimme tulleet luolan lähelle Wolf pysähtyi ja näytti hampaansa. Minä otin kirveeni. Me hiivimme hitaasti luolan sisään. Luolan sisällä oli pilkkopimeätä. Wolf uikutti. Minuakin pelotti. Kuulin askeleen, sain iskun naamaani ja römähdin maahan. Kun avasin silmäni makasin lattialla ja Wolf oli pyörtyneenä vieressäni. Tämä osa luolasta oli valaistu soihtuilla. Sitten näin miten Conan astui sisään pimeydestä. Yritin puhua hänen kanssaan mutta huomasin että minulla oli suukapula.

- Moi, Conan sanoi. Sinulla on varmaan satoja kysymyksiä mutta minulla ei ole aikaa vastata niihin joten kerron kaiken sinulle. Et sinä muutenkaan jätä tätä luolaa elävänä. En ole ystäväsi. Olen vain ollut kanssasi että voisit oppia lisää isästäsi että ystäväni pystyisi surmaamaan hänet. Olet ymmärtänyt oikein, minun ystäväni murhasi isäsi ja äitisi. Hänen nimensä on Loki. Kun olin pieni niin näin omin silmin miten jousimies tappoi vanhempani. Loki tappoi hänet ennen kun jousimies ehti ampua minut. Hän otti minut luoksensa ja piti huolta minusta niin kuin omasta lapsestaan. Kun täytin viisitoista niin suunnitelma alkoi. Minä yhtäkkiä ilmestyin metsään ja ystävästyin kanssasi. Loki tappoi isäsi ja minä tapoin hänen veljensä, kuninkaan. Kolmen vuorokauden päästä tulee sota alkamaan Kuoleman Suossa. Kaikki tulevat kuolemaan siinä taistelussa. Kaikki. Minä ja Loki varmistetaan se. Me myrkytetään heidän ruuat ja sytytetään heidän teltat tuleen. Jos joku selviytyisi niin me tapetaan heidät ilman vastusta. Kun kaikki örkkisoturit paitsi minä ovat kuolleet niin minusta tulee päällikkö. Ja kun kuninkaan poika kuolee sodassa Lokista tulee kuningas sillä hän on ainoa elossa oleva sukulainen. Silloin me aloitetaan uusia ja uusia sotia jossa vain me jäädään eloon. Tämä aika on nimeltään "Ikuinen Sota".

Katsoin Conania vihaisena. Vuorokausi myöhemmin Loki tuli. Hän astui luokseni, hymyili ja potkaisi minua vatsaan. Kaksi vuorokautta myöhemmin Loki ja Conan oli valmistelemassa lähtöänsä luolasta. Ymmärsin että minun piti kohta tehdä jotain. Silloin minä kuulin hiljaisen äänen takanani. Se oli Wolf joka oli puremassa köysiäni irti. Tunsin miten käteni ja jalkani vapautuivat. Minä yllätin heidät ja onnistuin sitomaan heidät. Sitten minä ja Wolf juostiin uloskäyntiä vastaan. Toivoin että se olisi uloskäynti.

Molempien puolten armeijat kävelivät toisiaan vastaan Kuoleman Suolla. Paikka todella oli nimensä veroinen. Maasta tuli pahanhajuista savua ja pääkalloja pilkotteli siellä ja täällä. Armeijat pysähtyivät. Yksi henkilö molemmilta puolilta astui esiin. Bork ja prinssi Edmund. Borkilla oli yllään isän kultainen haarniska ja kypärä jossa luki Ushnark. Se tarkoittaa örkkien kielellä isä. Hänen vasemmalla puolellaan hän kantoi miekkaa nimeltä "Hopeatuuli" ja oikealla puolellaan elämäneliksiiripulloa. Sillä voi parantaa minkä tahansa haavan. Prinssi Edmundilla oli yllään kuninkaan haarniska ja velhojen tekemä keihäs. Velhot ovat taitavia seppiä ja pystyvät rakentamaan mitä oudompia esineitä. Keihään nimi oli "Ruusunpuna" sillä se oli verestä punainen. Borkin takan seisojia armeija örkeistä ja Edmundin takana oli armeija ritareita.

- Sinun kansasi tappoivat isäni ja nyt minä aion kostaa! Huusivat Edmund ja Bork samaan aikaan.

Bork veti miekkansa ja Edmund nosti keihäänsä ja he olivat juuri iskemässä aseita toisiaan kohti kun minä juoksin eteen ja tönäisin heidät pois. Molemmat armeijat katsoivat minua hämmästyneinä ja sanoin:

- Lopettakaa taistelu! Muutama päivä sitten inhosin teitä ihmisiä. Te olitte murhanneet molemmat vanhempani ja monta muuta kylästäni. Kun olin etsimässä isäni murhaajaa saavuin Èlosaan. Siellä näin miten te elätte ja huomasin että me ollaan aika samanlaisia. Meidän ei tarvitse aina taistella. Minä ymmärrän että te olette menettäneet paljon meidän takia mutta me olemme menettäneet yhtä paljon teidän takia. Azug ja Arthurin murhaajat halusivat tappaa teidät kaikki. Loki, kuninkaan veli ja paras ystäväni Conan. Tämä sota on vain osa heidän suunnitelmaansa. Nyt he makaavat pyörtyneinä luolassa täällä lähellä. Minun mielestäni meidän pitäisi päästää aseemme ja ottaa toisiamme kädestä. Siksi minä kysyn, ei minä pyydän että te pysäytätte tämän hulluuden ennen kuin joku viaton satuttaa itseään. Kiltti.

Molemmat puolet päästivät aseensa ja hurrasivat. Sen jälkeen Bork ja Edmund solmivat rauhan. Bork teki minusta päällikön ja me muutimme Èlosaan jossa lapset aina halusivat kuulla meidän seikkailuistamme. Ikuinen sota on loppu.

Eskil Kälvevmark